

Gymnázium a SOŠZE Vyškov

Šach

Duben
2016

... maturity čas

Maturity se blíží!

Milí čtenáři Šachu,

čas plyne jako voda a je tu opět jaro. Rozkvetlá příroda a hřejivé sluneční paprsky nám dodávají novou životní sílu. Tabla maturantů ve výkladech obchodů našeho městečka symbolizují pomalu blížící se prázdniny. Ale ještě se pořádně zapotíme. Maturantům budeme přát šťastnou ruku při losování otázky, optimální volbu vysoké školy pro jejich budoucí povolání. Přejeme si, aby nikdy nezapomněli na svoji „alma mater“, aby šířili její dobré jméno, a pokud budou v těžké životní chvíli, určitě najdou na „své“ škole pomocnou ruku.

Redakce

Neodpoutávej se od svých snů

Ve čtvrtek 31. března 2016 proběhlo v Knihovně Karla Dvořáčka slavnostní vyhlášení výsledků literární soutěže Vyškovský cedník 2015. Vítězkou II. kategorie se stala **Eva Sabová**, studentka sexty A.

„Neodpoutávej se nikdy od svých snů. Když zmizí, budeš dál existovat, ale přestaneš žít“

Tento citát Marka Twaina ji inspiroval k napsání povídky **Naděje**. Položili jsme Evě několik otázek.

Co tě inspirovalo k napsání vítězné povídky?

Musím se přiznat, že se jednalo o motiv, který se mi proháněl hlavou už asi před rokem. Tenkrát jsem se ovšem neodvažovala ho nějakým způsobem zpracovat, připadalo mi to jako hloupost. Navíc jsem ho promýšlela s cílem napsat něco delšího, a na to byl příliš málo komplexní. Když jsem se však na poslední chvíli rozhodla zúčastnit Vyškovského cedníku 2015, zjistila jsem, že když téma lehce obměním a dám mu správnou formu, je pro krátkou povídku jako dělané.

Patří psaní k tvým zálibám, nebo jsi psala pouze pro soutěž?

Určitě ho řadím mezi své koníčky. Jako malá jsem měla sen, že se stanu velkou spisovatelkou. Tenkrát byly moje šuplíky přeplněné hromadou papírů s básničkami a pohádkami, které sice kvalitou příliš neoplývaly, ale dělaly mi neskutečnou radost. Napsala jsem je přece já! To bylo v mých asi sedmi letech, hned, jak jsem se naučila psát. Velmi často se stávalo, že jsem papír s napsanou básničkou zmuchlala a hodila do koše, když se mi nelíbila. Až asi předminulý rok, když jsem se podívala do naší skříně, jsem zjistila, že rodiče ty papíry vždy tajně vytahovali a schovávali. Dnes jsem jim za to velmi vděčná. Když jsem byla trochu starší, snažila jsem se napsat i nějaké knížky, ale ty vždy skončily asi na pěti stránkách – téma mě hned omrzelo a chtěla jsem napsat něco lepšího. Co se týče mé tvorby dnes, dala by se popsat slovy „čekání na inspiraci“. Už dlouho jsem nic aktivně nenapsala (snad kromě svojí povídky), ale jakmile mě napadne něco, u čeho budu přesvědčená, že to za to stojí, jsem připravená začít zase psát.

Věřila jsi, že vyhraješ tuto literární soutěž? Jaký máš pocit z vítězství?

Abych pravdu řekla, moc jsem tomu nevěřila. Rozhodla jsem se přispět na poslední chvíli, takže jsem byla ještě ke všemu při psaní neúprosně hnána termínem odevzdání. Sice jsem mu nedovolila, aby z mé povídky udělal jen nějakou rychlou splácaninu, ale byla to práce pod tlakem. Navíc jsem už dlouho nic nenapsala. Povídka se mi nicméně po napsání vcelku líbila.

Z vítězství jako takového mám naprosto úžasný pocit. Dokázala jsem totiž sama sobě, že mi psaní pořád ještě jde a že bych se na něj měla možná zase trochu více soustředit.

Komu dáváš přečíst své texty?

Jsem jeden z těch šťastných lidí, jejichž rodiče k nim dokáží být upřímní, když to zrovna potřebují. Proto jako první předkládám svůj text jim. Následuje děda s babičkou, kteří jsou vždy velmi rádi, když něco napíšu. Občas dávám napsané věci přečíst i svým kamarádům, ale tam se velmi často nedočkám takové upřímnosti, jakou bych potřebovala.

Stíháš při studiu číst současnou literaturu? Co tě v poslední době zaujalo?

Studium stíhám časově velmi dobře, to, co mi ve čtení občas brání, jsou jiné věci a koníčky. Nicméně si čas na knížky většinou najdu. Momentálně mám své „zeměplošské“ období, kdy znovu pročítám knížky z téhle úžasné série od Terryho Pratchetta. Mám ten svět i jeho humor opravdu ráda.

Jaké máš jiné zájmy, záliby?

Momentálně se věnuji hře na klavír, vedení dětí ve skautu, historickému šermu... a kromě toho bych nově chtěla začít i se soutěžní debatou.

Jaké tři knížky by sis vzala na pustý ostrov?

Tak, tady se přiznávám, že těžko říct. Mám tolik oblíbených knížek! Ale pokud mám vybrat tři, nejspíš by to byl Zaklínač od Andrzeje Sapkowského, dále Zaslaná pošta od Terryho Pratchetta (ze série Úžasná Zeměplocha) a nakonec Obraz Doriany Graye od Oscara Wilda.

Co vzkážeš čtenářům ŠACHU?

Aby se věnovali tomu, co je baví, a nebáli se to ukázat. Člověk, když chce, je schopen velkých věcí. Znam nicméně spoustu talentovaných a chytrých lidí, kteří svůj potenciál nevyužívají, a je to velká škoda. Bohužel klíčem k úspěchu není jen talent, ale i určitá touha prosadit se. Je potřeba se nepodceňovat. Tahle doba totiž přeje lidem, kteří jsou vidět.

Děkujeme Evě za rozhovor a těšíme se na další povídky.

Věra Kubaláková

Úryvek z vítězné práce Evy Sabové **Naděje**. Celá verze je k dispozici na blogu časopisu Šach.

Dívénka, ve svůdném zajetí lásky,
nemajíc do věcí žádný vhled,
netuší, že je jen objektem sázky,
že ho dnes vidí naposled.
A jak se ty dny rychle minou,
ona, bez smyslu, naděje,
on bude zase někde s jinou.
Vždyť se přece nic neděje.

~~Opustil ji. Hrál si s ní jako s panenkou, a pak ji zahodil, když ho hra přestala bavit. Jakmile to pochopila, zanevřela na svět i na lásku. Nikdy mu na ní doopravdy nezáleželo. A když se nad tím tak zamyslela... nikomu na ní nikdy skutečně nezáleželo.~~

Tohle... tohle nechtěl. Chtěl si užívat. Nikdy netoužil po tom někomu ublížit. Ještě dnes zazvoní na její zvonek a omluví se jí. Ano, přesně to udělá. Všechno jí od základu vysvětlí. Mohl by to nechat jen tak, samozřejmě. Ale co by to potom byl za člověka?

Jak zvládnout maturitu bez stresu

1. **Podklady.** Máte všechny? Jestli ne, sežeňte si je, ale ohlíďte si kvalitu. S profi podklady nebo učebnicemi neriskujete.

2. **Počty.** I když nematurujete z matematiky, tenhle výpočet dáte. Vezmete počet otázek, počet dní do maturity a máte přehled o tom, kolik toho denně musíte zvládnout. Vyplatí se občas provést kontrolní přepočet.

3. **Za čtyři.** Ze začátku doporučujeme projít všechna témata tak, abyste „to dali“. Ladit a doplňovat můžete později a nestane se vám, že si vytáhnete něco, k čemu jste se nedostali.

4. **To nejlepší na konec.** Začněte tím, co vás nebaví, nebo vám to nejde. Nehrozí pak panika těsně před zkouškou.

5. **Přehazujte.** Začínáte stále u stejné otázky? Děláme to skoro všichni – změňte to. Jinak umíte první otázky perfektně a u zbytku to může být slabší.

6. **Respekt.** Učí se vám nejlépe přes den a večer jste nepoužitelní? Nebo naopak nezačínáte s učením před půlnocí? Potřebujete být sami nebo se vám lépe učí ve dvou? Výpisky? Přeríkávání látky nahlas? Zjistěte, co vyhovuje vám, a nenuťte se do metod, které u vás nefungují.

7. **Paměť a opakování.** Zapomínáme už první den po učení. Ideální je zopakovat si téma alespoň 2x do týdne potom, co jste se danou věc učili. Po delší prodlevě můžete zjistit, že se znalosti jaksi vypařily. Vyzkoušejte si testy nanečisto i s časovým limitem – ostré testy CERMAT z minulých let najdete i na našich stránkách www.KamPoMaturite.cz.

8. **Odpočinek a pohoda.** I když ponocujete nebo je těsně před zkouškou, nezapomeňte na spánek. Je důležitý pro psychiku i lepší zapamatování učiva. Naplánujte si pravidelné přestávky i jídlo. Psychologové doporučují pro pohodu i zvýšení pozornosti fyzickou aktivitu, cvičení nebo procházku. Nenechte se vykojet otázkami nebo prohlášeními okolí (jak jsi daleko, já už jsem u otázky 26 atd.) a nepanikařte.

9. **Motivace.** Na co se nejvíc těšíte po maturitě? Máte naplánovanou nějakou akci? Odměnu za splnění cíle? Sami nejlépe víte, co na vás funguje, a třeba přesvědčíte i okolí, aby vás motivovalo.

10. **Plán B.** Nevyšlo to? Nejste jediní. Máte možnost požádat o přezkoumání výsledků nebo v nejhorším případě jít na opravný termín. Pohlíďte si status studenta kvůli pojištění nebo slevám, víc informací najdete v článku **Status studenta** na www.KamPoMaturite.cz.

Převzato z časopisu KamPoMaturitě.cz

První kroky na vysoké škole

Jak se vyznat v českých akademických titulech? Často v tom mají pořádný chaos i studenti, kteří studují na VŠ už pěknou řádku let. Co pak teprve ti, kteří jsou na VŠ prvním rokem? Jak tedy správně oslovovat na akademické půdě?

Na českých vysokých školách se můžeme setkat s celou řadou titulů. Vezměme si to popořadě. Hierarchie titulů je totiž při oslovování vyučujících velmi důležitá.

1. Absolventi bakalářského studia získávají tituly **Bc.** (*bakalář*), případně **Bc.A** (*bakalář umění*). Tímto titulem obvykle lidi neoslovujeme.

2. Absolventi magisterských studijních programů získávají v ekonomických, technických, zemědělských, lesnických a vojenských oborech tituly **Ing.** (*inženýr*), případně **Ing. arch.** (*inženýr architekt*). Oslovujeme je: *pane inženýre*. V oblasti medicíny získávají absolventi tituly **MUDr.** (*doktor medicíny*), **MDDr.** (*zubní lékař*), nebo **MVDr.** (*doktor veterinární medicíny*). Oslovujeme je: *pane doktore*. Absolventi magisterských studijních programů v ostatních oblastech získávají titul **Mgr.** (*magistr*), případně **MgA.** (*magistr umění*). Oslovujeme je: *pane magistře*.

3. Absolventi magisterských studijních programů mohou v oblasti svého studia udělat rigorózní zkoušku, a pokud ji úspěšně složí, získávají za studium v oblasti humanitních, pedagogických a společenských věd titul **PhDr.** (*doktor filozofie*), za studium v oblasti práv titul **JUDr.** (*doktor práv*), v oblasti přírodních věd titul **RNDr.** (*doktor přírodních věd*), ve farmacii titul **PharmDr.** (*doktor farmacie*) a v teologii titul **ThDr.** (*doktor teologie*). Oslovujeme je: *pane doktore*.

4. Absolventi doktorských studijních programů (takzvaného postgraduálního studia) získávají tituly dvojího druhu, píšou se za jménem. Absolventi mohou nabýt buď titulu **Ph.D.** (*doktor*), který vyslovujeme [pí ejč dý], nebo **Th.D.** (*doktor teologie*), který vyslovujeme [tý ejč dý]. Oslovujeme je: *pane doktore*. Setkat se můžete i s tituly udělovanými v minulosti, např. **CSc.** (*kandidát věd*).

5. Nejvyššími možnými tituly jsou tituly **doc.** (*docent*) a **prof.** (*profesor*). Získávají je akademičtí pracovníci, kteří působí na vysokých školách. Oslovujeme je: *pane docente*, nebo *pane profesore*.

Obecně platí, že všechny pedagogy oslovujeme jejich nejvyšší dosaženou hodností. To znamená, že pokud má pedagog titul docent i titul profesor, oslovujeme jej *pane profesore*. Pozor, všechny tituly i hodnosti se u žen přechylují (oslovujeme paní docentko, paní inženýrko, paní magistro...). Oslovení „paní“ se přidává bez ohledu na to, jestli je naše pedagožka vdaná. I když se vám zdá nesmyslné, když učitelé lpí na oslovování tituly, nezapomeňte, že to není pouze výraz úcty k dané osobě, ale také instituci, kterou navštěvujete. Dávejte si proto pozor na to, kdo se pyšní jakým titulem. Najdete to na internetových stránkách školy i na dveřích pedagoga. Zejména při e-mailování s vyučujícími působí trapně, pokud napíšete špatné oslovení.

Převzato a upraveno z časopisu Studenta.cz duben 2016

Zájemcům o studium dveře otevřené

V úterý 9. února se na naší škole konal jako každoročně Den otevřených dveří. Žáci pátých a devátých ročníků základních škol se mohli přijít podívat do míst, která možná příští rok budou jejich školním prostředím.

Již v deset hodin dopoledne proudily skupinky žáků základních škol chodbami naší školy. Někteří si dovedli s sebou kamarády, někteří i rodiče. A jak už titulek naznačuje, všechny dveře, kde se učilo, byly otevřené. Hosté si mohli prohlédnout třídy a odborné učebny, ukázky výuky, nebo se mohli potkat i se svými staršími kamarády či rodinnými příslušníky, kteří již jsou studenty naší školy. „Bylo fajn, že jsme měli k dispozici průvodce, kteří nás tu všude provedli. Mohli jsme se jich na cokoli zeptat a řekli nám i něco málo ze svých zkušeností z výuky,“ vyjádřila se čtrnáctiletá Tereza, která se právě sem hlásí z devátého ročníku.

A co zde všechno prošmejdila? Podívala se, jak vypadají hodiny tělesné výchovy v tělocvičně gymnázia, prověřila své znalosti z fyziky, zaujala ji laboratoř chemie, kde právě studenti prováděli pokusy.

A díky studentům zdravotnické školy, se kterou se gymnázium před dvěma roky spojilo, si návštěvníci mohli nechat změřit tlak nebo cukr v krvi a prohlédnout si zdravotnické nástroje, které byly k dispozici.

Celý den byl náročný nejen pro studenty, ale i pro učitele. Studenti se začali pomalu vytrácet z odpolední výuky Dne otevřených dveří kolem páté hodiny odpoledne, čímž byl den považován za ukončený. Pevně věříme, že se hostům na naší škole líbilo a že se sem mnozí vrátí jako studenti.

Lucie Pinková

Japonský školní den

Představte si, že ráno jdete do školy na osmou a vracíte se ze školy kolem osmé hodiny večerní. Takto vypadá skoro každý den v týdnu japonského středoškoláka. Polovinu jeho dne totiž tvoří klasické předměty a druhou polovinu dne povinně volitelné kroužky.

Ráno začíná rozmanitou snídaní. Klečíte na nádherně vyšitém polštářku u prostřeného stolu a vybíráte si hůlkami, na co máte chuť. Kromě ovoce, které je ovšem trochu větší, než na co jsme zvyklí, tu nic povědomého nenajdete. V Japonsku se snídá polévka hůlkami. Vyjíte nudle s tofu, popřípadě rýži s vejcem a zbytek vypijete za hlasitého srkání. To je slušnost, kterou vyjadřujete, jak moc vám jídlo chutná. Nesmí chybět rýže, popřípadě „salát“, který je tvořen pouze z miniaturních rybiček vcelku, a spoustu dalších specialit různých tvarů a barev, jejichž původ je vám záhadou, ale nechutnají špatně.

Následuje cesta do školy. Ve školní uniformě nasednete na kolo. Pokud prší, nesmíte jezdit na kole s deštníkem v ruce, takže potkáte po cestě lidi s deštníkem přivázaným k řídítkům kola. Takto se vám mezi sedmou a osmou naskytne v ulicích města pohled na každodenní cyklistický závod desítek lidí jedoucích na kole do školy nebo do práce. Jezdí tu i udržovaná historická tramvaj, ve které se však nesmí mluvit nahlas a dělat hluk. Mnohdy se zapomíná, že i hluk je znečištěním životního prostředí.

Ve škole se vyučují podobné předměty jako u nás, až na pár výjimek. Jsou to předměty zaměřené na možnou budoucí práci studentů ve vědě. Od vědecké angličtiny přes etiku ve vědě až po speciální předmět „EDS“. To znamená vzdělávání pro udržitelný rozvoj. Studenti se vzdělávají v oblastech problémů životního prostředí, jako například změny klimatu a učí se nejen aktivně zapojovat do jejich řešení, ale také kriticky myslet, spolupracovat se spolužáky a nalézat společné východisko. Na škole se dbá na studium etiky, ta také patří k povinným předmětům.

Po dlouhé pauze na oběd nastal čas na povinně volitelné předměty. Na škole studenti dostávají oběd v černočervených hexagonálních krabičkách. Skládá se z malých porcí zeleniny, smažených mořských plodů a samozřejmě rýže s malou lahvičkou sójové omáčky. Polévat rýži sójovou omáčkou je však neslušné, tím se dochucuje maso a zelenina. Každý student má během týdne minimálně tři kroužky. Můžou si ale vybrat nejen z různých sportovních kroužků, včetně japonského šermu, lukostřelby, badmintonu, ale i hodin tradiční japonské kaligrafie, šachů „shogi“, a v neposlední řadě mají možnost se zúčastnit hodin čajového obřadu nebo i vaření.

Kroužek čajového obřadu rozhodně není jen o pití čaje. Každý směr, plynulost a rychlost pohybu při vaření, míchání a podávání čaje se hodnotí. Společně se způsobem v jeho podávání. Ten se pije v kleče a jí se k němu speciální nevařené cukroví, například s třešňovým listem. Čaj „matcha“ se v podobě ostře zeleného prášku rychlými pohyby míchá s horkou vodou, dokud se nevyšlehá do pěny. Pije se oběma rukama, jednou z nich podíráte šálek ze spodu, druhou šálek nahýbáte k pití. Cukroví se jí pouze dřevěnou špejlí a podává se na zdobeném papíře. Jeden klasický čajový obřad zabere až tři hodiny.

Za zmínku stojí i hudební kroužky. Jdete po chodbě střední školy a slyšíte zvuky jako z koncertu filharmonie. Odpoledne uvidíte a uslyšíte skupinky dětí, co hrají na housle a jiné hudební nástroje jako zkušené profesionálové. Není se čemu divit, každodenní tříhodinový trénink dělá své.

Po škole se středoškoláci schází ve velkém nákupním a zábavním centru poblíž školy. Tam tráví spolu většinu volného času mimo školu. Jedním z oblíbených druhů zábavy japonských studentek je focení se ve fotokabinkách. V nákupních centrech těchto kabinek najdete kolem deseti druhů. Každá z nich vám fotku jinak vyretušuje a změní vaši vizáž třeba na komiksovou postavičku tím, že prodlouží nohy, vyhladí pleť a zvětší oči, zmenší nos a na závěr si na fotku můžete napsat přes dotykovou obrazovku, co je vám libo.

Školství v Japonsku

Na základní školu chodí Japonci šest let, následují čtyři roky juniorské střední školy a tím končí povinná školní docházka. Po jejím dokončení můžou studenti pokračovat na střední škole, tu ukončí po třech letech, a na univerzitě stráví následně čtyři roky. I když není povinná, tak na střední školu chodí 96% absolventů povinné školní docházky. Japonsko se může také chlubit nulovou ngramotností. Dostat se na univerzitu je však těžší. Pouze 46 % absolventů středních škol se dostane na univerzitu. Ve většině škol začíná nový školní rok na rozdíl od České republiky v dubnu.

Barbora Sotolářová

Večer ve znamení zlaté

Šerpy, stužky, krásné šaty, pasování, ale i stres, nervozita a pomalé vstupování do světa dospělých. To vše zahrnuje stužkovací ples, který je oficiálním zahájením maturitního roku pro studenty, kteří se chystají úspěšně složit maturitu neboli zkoušku dospělosti.

Příprava „stužkováku“ se nevyhnula ani třídě **oktávě A**, která svůj ples pořádala v poněkud vánočním termínu, a to 19. prosince 2015. Již od rána v kulturním sále v Drnovicích probíhaly přípravy na jejich velký večer. Výzdoba se nesla v duchu románu Velký Gatsby od Francise Scotta Fitzgeralda a oblečení ve stylu zlatých 20. a 30. let 20. století všichni vřele přivítali, avšak nebylo to podmínkou. Pokud jste tedy navštívili tento ples, tak jste mohli vidět úchvatnou balónkovou výzdobu v černých a zlatých barvách, na stěnách vylepené zlatavé plakáty s úryvky ze slavného románu a v neposlední řadě i zářící čerstvě pasované maturanty. Fotokoutek, bar, tombola, malé pohoštění a taneční hudba samozřejmě nesměly chybět.

Začátek plesu byl stanoven na 18,00 hodin pro rodiče a učitele a na 19,00 hodin pro veřejnost. O půl osmé proběhlo samotné stužkování, kterému předcházela přípitek studentů se všemi jejich učiteli. Celý večer byl protkáán řadou vystoupení. Zahajujícím vystoupením bylo předtančení a scénka na motiv Velkého Gatsbyho. Později jste se mohli dočkat dívčího vystoupení, které vás provedlo hudební historií 20. Století, a chlapeckého, poněkud odvážnějšího tanečního představení. V 23,00 hodin byla oficiální část plesu ukončena a vystoupila zde oblíbená kapela Maggots, která vznikla právě na vyškovském gymnáziu. Maggots hráli spoustu známých a oblíbených hitů, na které si téměř celý sál zatancil.

Tento prosincový večer byl vskutku vydařený, jak také potvrzují komentáře návštěvníků, kteří se ho zúčastnili. „Dovoluji si tvrdit, že stužkovací ples OA byl jedním z nejlepších stužkovacích plesů, které jsem měla možnost navštívit. Zvláště bych chtěla vyzdvihnout naprosto fantastickou výzdobu celého kulturního domu a velmi originální vystoupení. Také mě mile překvapila skupina Maggots, která byla výborným zpestřením celého večera,“ říká jedna ze studentek gymnázia Vyškov. Jaroslav, bývalý student naší školy, hodnotí večer těmito slovy: „Velice se mi líbilo předtančení maturantů oktávy A a pasování studentů. Nejvíce bych však ocenil půlnoční překvapení pánského kolektivu!“

Věřím, že maturanti z oktávy A museli být velice potěšeni těmito reakcemi a hladkým průběhem celého večera. Doufejme tedy, že takovýto vydařený stužkovací ples gymnázia bude ještě mnoho!

Martina Moresová

Soudobý terorismus

Ve čtvrtek 11. února 2016 proběhla v prostorách vyškovského gymnázia přednáška na téma soudobý terorismus. Přednášejícím byl přední český politolog JUDr. PhDr. Miroslav Mareš, Ph.D, který působí na katedře politologie Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně.

Úvodního slova se ujala Mgr. Jana Plevová, která doktora Miroslava Mareše představila a následně mu předala slovo. Doktor Mareš začal přednášku tím, že nám objasnil definici terorismu, a poté se věnoval historickému vývoji terorismu, kdy a kde se poprvé objevil a jak se rozvíjel. První znaky terorismu se podle pana Mareše objevily v souvislosti s jakobínskou diktaturou.

Dalším tématem, kterým se zabýval, byly teroristické organizace, mezi které patří například Al-Káida, Talibán, Boko Haram a další. Zaměřil se na Islámský stát a vysvětlil, že tato teroristická organizace vznikla vyčleněním určitých členů z Al-Káidy. Na mapě také ukázal, která území Islámský stát ovládá a kde se nachází jeho centrum. Zmínil možná nebezpečí terorismu v České republice, která jsou naštěstí malá.

V další části své přednášky představil obor Bezpečnostní a strategická studia, který lze studovat na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně. Pro odlehčení situace na konci své přednášky doktor Mareš pustil humorná videa, která všem vykouzlila úsměv na tváři.

V závěru přednášky nastal čas na dotazy přítomných studentů. Například byly pokládány dotazy, proč se některé ženy ze západního světa připojují k islámskému státu, nebo co si pan Mareš myslí o žhářském útoku na pražskou kliniku. Na všechny dotazy doktor Mareš s ochotou odpověděl a následně byl oceněn potleskem od přítomných studentů i profesorů.

A jak hodnotí přednášku jedna ze studentek gymnázia?

„Přednáška byla velice zajímavá a také přínosná, vzhledem k tomu, že terorismus je v dnešní době velmi aktuální téma. Zaujala mě především propojenost mezi téměř všemi teroristickými skupinami, o které jsem do té doby netušila. Humorná videa, která nám pan profesor později pustil, byla skvělým odlehčeným závěrem této přednášky.“

Lucie Bébarová

Aktuality z hudebního dění

Pomalu nám končí zima, tedy období, ve kterém kapely tvoří, nahrávají nebo vydávají alba, a začíná jaro, kdy budou mít příležitost ukázat, co v zimě vytvořily.

Nejprve bych se zaměřila na kapelu Holter, se kterou jste se mohli blíže seznámit v minulém čísle. Muzikanti z kapely Holter tvrdě nepracovali jen přes zimu, ale celý rok a to, co dokážou, už představili na svém prvním koncertě, a dokonce i na svém prvním albu s názvem Spojení.

Nejsou ale jediní, kdo vydali nové album. Po šesti letech se ho dočkali i fanoušci kluků z Maggots, kteří jsou bývalými studenty našeho gymnázia a mohli jste je vidět i na mnohých školních akcích, jako Manifest nebo Vánoční koncert.

Skladby z tohoto nového alba Vaiting si můžete poslechnout na stránkách Bandzone, nebo si je stáhnout přes Fairprice music.

Pokud si chcete Maggots, Holter nebo i další vyškovské kapely poslechnout na živo, tady máte pár typů, kde to můžete udělat.

Rockové peklo

2. dubna se můžete blíže seznámit s oběma z výše zmíněných kapel, a to ve vyškovském Music clubu Peklo od 20:00.

Kromě nich se můžete těšit na Daying Passion a Forrest Jump.

Drnovické asphalt

Jako každý rok, i letos v dubnu to bude v Drnovicích žít. Jako vždy vystoupí Punkevní Jesvyně, Soft Rock Cacao a Skeleton Creaking. A kromě nich například Titanic, Warning Vision, Bob Senclark a Suva Duajer.

Jedná se o jednodenní akci, která vypukne 16. 4.

Hřiště Fest

Pořadatelé Hřiště Festu nezůstali s výběrem u okolních kapel a nabízejí jména jako Imodium a Velká Morava. Vystoupí ale i Vyškováci Dark Gamballe a Holter.

Dvoudenní festival začíná 21. 5. v 16:00 v Dražovicích.

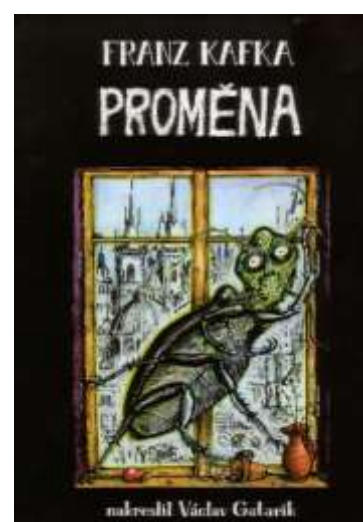
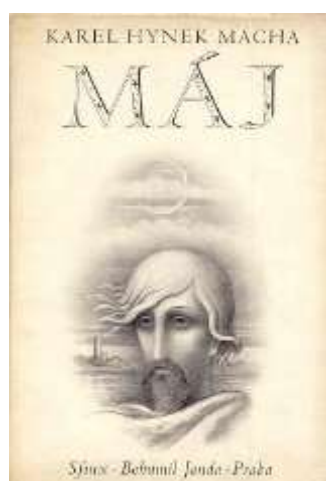
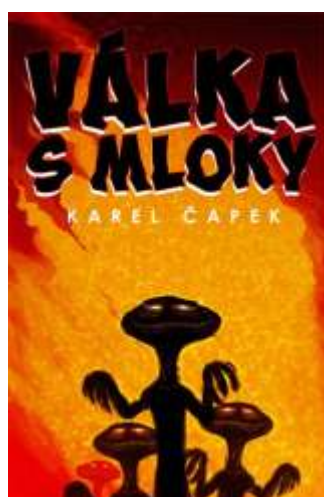
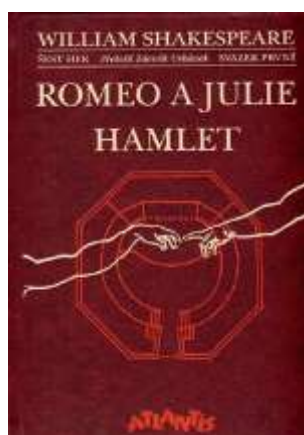

Veronika Sodomová

Novinky ve školní knihovně

V tomto školním roce se naše škola zapojila do projektu Výzva 56. **Šablona č. 1 Čtenářské dílny jako prostředek ke zkvalitnění čtenářství a čtenářské gramotnosti.** Tento projekt je podporován EU. Byl realizován ve třech třídách a v Seminári z českého jazyka a literatury. Bonusem projektu byly peníze na nákup knih pro čtenářské dílny, a tak se naše školní knihovna rozrostla o více jak čtyři sta knih. Najdeme zde nejen nové tituly pro maturanty, které jsou na Školním seznamu četby k maturitě, ale i zajímavé novinky, které si můžete přečíst.

Redakce

Cizinec ve svém životě

„Včera jsem musel s klukem udělat domácí úkoly, manželka si šla zacvičit,“ pronesl Jiří.

„A co je na tom tak hrozného?“

„Kdybys mě nechal domluvit, tak už to víš! No, takže jsem s ním měl udělat ty úkoly. Sice je mu už dvanáct, ale jak jde o školu, tak to byste nad ním museli stát s bičem, aby něco udělal. Ale k věci, zadání toho jednoho úkolu znělo: Co je pro vás v životě nejdůležitější? Ten můj kluk nedokázal vymyslet ani jednu jedinou pořádnou věc. Mluvil jen o hrách, jídle a telefonech. Ve dvanácti letech! Co z něj bude, to nevím. Já jsem samozřejmě věděl, co by tam měl napsat, ale to by učitelka hned poznala, že to není z jeho hlavy. No a starší dcera mi poradila jen nějaký ptákoviny jako být sám sebou a nevzdávat se svých snů. Když jsem to tak poslouchal, tak jsem se zamyslel, kam to tahle jejich generace asi dotáhne. Nikdo z nich nemyslí na kariéru, finanční zajištění rodiny a další důležité věci. Máte to doma taky tak?“

Ostatní muži v oblecích začali pokyvnovat hlavami, někteří dožvýkali poslední sousto ze své večeře a začali se překřikovat, aby mu sdělili, že oni to mají doma s dětmi ještě horší. Téma děti nebylo u pátečních firemních večeří moc časté. Tyto večeře se konaly každý třetí pátek v měsíci a muži většinou řešili věci typu auta, sport a finance. Nakonec se všichni spokojeně rozešli a s plnými žaludky zamířili za svými manželkami a dětmi, které na ně čekaly doma. Jenže tento večer jeden z nich nezamířil domů. V kabátu a s kufříkem v ruce šel přímo za nosem a přemýšlel. Ne však o tom, co bude dělat zbytek večera nebo dokonce i života, jak to bylo u těchto mužů zvykem. Tento večer poprvé uvažoval nad tím, co to vlastně celý život dělal.

Procházel parkem plným stromů bez listů, které díky rozzářeným pouličním lampám vrhaly na zem strašidelné stíny. Cesta byla lemovaná řadou laviček. Chtěl se na jednu z nich posadit, když si všimnul, že přímo pod jednou z těch zářících lamp sedí mladý muž. Byl mu povědomý. Měl dlouhý tmavý kabát s velkými knoflíky, které tak dobře znával, a vysoké šněrovací boty. Kolem obličeje mu splývaly pramínky vlasů, které byly zapleteny do dredů. Všechny tyto dredy byly navíc ozdobeny barevnými korálky. Mladík tam jen tak seděl se zavřenýma očima a usmíval se. Muž jej chvíli obcházel, a pak mu došlo, odkud tohoto mladíka zná. Byl to on sám, tak před dvaceti dvěma lety. Najednou mladík otevřel oči a řekl: „Co to prosím tě děláš?“

„Já? Já se jen tak procházím, než půjdu domů.“

„Ne, já myslel, co to děláš se svým životem.“ Na to muž nedokázal odpovědět. Zíral do mladíkových, vlastně svých očí, a spatřil celou svou minulost. To však nebyla JEHO minulost. Byla to minulost jeho otce, který měl už od synova raného dětství jasno, co z tohoto blondátého modrookého kloučka bude - právník, ten nejlepší v celé republice. Moc dobře si vybavoval, jak už od útlého dětství slýchal, že on musí být ten nejlepší, vždycky první, nikdy ne druhý. Ten kdo je druhý, už nikoho nezajímá. Gymnázium vystudoval se samými jedničkami, to pro něj ostatně nebyl problém. Problémem však bylo, co bude dál. On chtěl studovat veterinu, otec jej viděl na právech. A bude to tak a ne jinak. Otcova oblíbená věta, doplněná slavným – a jestli se ti to nelíbí, tak odejdi, ale žádné peníze ani nás už nikdy neuvidíš. Když si vzpomněl, co se jeho matka nabrečela kvůli jejich hádkám, které byly na denním pořádku... Samozřejmě se stalo tak, jak si otec přál, jako vždycky. Jediné, co si muž kdy vydobyl, byly ty dredy.

Pořád tam stál a nevěděl, jak se to všechno stalo. Byl pevně rozhodnutý se otci vzepřít a dělat, co ho baví. Teď však byl od rána do večera v kanceláři a řešil problémy cizích lidí. V domě, na který si musel vzít hypotéku, na něj čekala manželka s dětmi a v garáži měl zaparkovaná dvě auta, samozřejmě zakoupená na leasing. Vše bylo pryč, zábava, naděje i jeho život. Zamrkal, mladík najednou zmizel a muž odcházel domů. Zítra totiž musí vstávat a jít do práce. Čeká ho ještě spousta splátek a na ty je potřeba spousta peněz. On se přece musí postarat o rodinu, tak je to správné, tak to má být.

Dvakrát poprvé

Beznaděj. To byl můj první pocit, když jsem celá zpocená klečela u startovní čáry ve druhé dráze. Těch čtyři sta metrů na umělé trávě vypadalo jako tisíc kilometrů vyprahlé pouště bez naděje jasného obzoru. Moje nohy, které byly ještě před chvílí plné energie, najednou zdřevěněly, jako by tušily, že je čeká něco, co nejsou schopny zvládnout. Ruce se jen ledabyle tiskly k tvrdému povrchu dráhy a hlava se nedokázala soustředit na ten jediný zvuk, který byl teď důležitý. „Nevydržím to, podívám se,“ daly zničehonic pokyn moje nervy a oči se nenápadně obrátily nahoru k učitelce Machové, která bezstarostně držela píšťalku a čekala, až se všechny předkloněné žáčky přestanou vrtět. „Kolářová!“ uslyšela jsem najednou a hlava se zase poslušně vrátila zpátky do polohy očekávající start. V duchu jsem musela začít myslet na to, že stačí jeden běh a už nikdy nebudu muset ten stres zažívat znovu. Možná jen díky tomuto jsem se po hlasitém zapískání zvládla co nejrychleji odpíchnout od země a stejně tak jsem pokračovala až do úplného cíle té „vyprahlé pouště“. Na učitelčinu radu „hlavně si po doběhu nesedejte“ jsem zapomněla ještě rychleji a už dva metry za červenou čárou jsem se svalila do trávy a čekala, kdo mě posbírá. Ještě jsem nestihla ani popadnout dech a už se ke mně svižným krokem blížila pravděpodobně rozzlobená učitelka Machová. Zprudka jsem se zvedla ze země, až se mi skoro zamotala hlava, a snažila jsem se protáhnout si nohy, abych vypadala, jako že vím, co dělám. „Kolářová, to se mi snad zdá, 51 vteřin!“ zakřičela přes celou dráhu, takže se všechna děvčata zaraženě obrátila a zírala na nás. „Já se omlouvám, ale víte, že na sporty moc nejsem,“ vydechla jsem doufajíc, že to divadýlko co nejdříve skončí. „Na sporty možná ne, ale tohle jsem ještě neviděla. Máš nejlepší výsledek, jaký si z téhle školy pamatuju.“ Nevím, jak dlouho jsem na ni civěla s otevřenou pusou, ale když jsem se trochu vzpamatovala, byly jsme tam už jen samy dvě. „Tohle nemůžeme jen tak přejít, to doufám chápeš,“ řekla jednoznačně Machová a pokynula k odchodu, takže jsme obě přešly do jejího kabinetu. „Napišu si nějaké tvoje osobní údaje a předám je panu Kocourkovi. Je to můj kamarád a vede místní atletický klub. Ten už se o tebe postará.“ Jen co se mě ale dotkla při měření výšky, vybuchla jsem: „Nebudu běhat, nebudu! Vy víte, že nerada sportuju a že s dvojkou z tělocviku přežívám tak tak, běhat rozhodně nechci.“ Už jsem měla na jazyku rozloučení k odchodu, když mě Machová chytila za rameno a zašeptala: „Víš, že tu dvojku ti dávám jenom z milosti. A už dlouho nad tím přemýšlím...“ a nahlas dodala „Věřím, že se přemůžeš. Pan Kocourek se ti ozve v pondělí.“

„A dělá si srandu?!“ ulevila jsem si. „Tohle přece nemůže!“

„To sice nemůže, ale tu trojku ti dát klidně může. Vaši by tě zabili a přece si nechceš zkazit průměr na vízu. I ten blbej tělák je předmět jako každé jiné,“ odpověděla Martina a já věděla, že má zase pravdu.

„Tak díky teda, chtěla jsem tě na své straně, takhle se mi nelíbíš,“ špitla jsem smutně a vykulila oči, aby si nemyslela, že se snad zlobím. Na ni bych se snad nikdy zlobit nedokázala.

„A copak ty se mi takhle líbíš? Ani ses nepochlubila, že tak dobře běháš, hvězdo,“ usmála se a já hned rozpoznala její pokus o ironický žert. Ona nejlíp ví, jak nesnáším všechno, co se točí kolem pohybu.

„Ještě že aspoň ty jsi hvězda, takhle tam nebudu sama,“ oddychla jsem si, když jsem si uvědomila, že i ona chodí do atletického klubu. „Párkrát tam dojdu, ať mám klid, a končím s tím. Bože, nesnáším to už teď!“

„Miluju to!“

Vážně. Je to jako sen. Kdybych necítila tak pronikavou bolest všech svalů na těle, myslela bych si, že je to opravdu sen. Uběhlo pět let a já se cítím úplně stejně jako tenkrát, když jsem poprvé klečela na

té nepohodlné trati a neviděla konec. Ten vysněný cíl je pořád stejný. Chci tam být co nejdřív, chci být první! Ale pocit nechuti teď vystřídal pocit touhy a nadšení.

Tahle nejprestižnější atletická událost roku má pomoci všem talentům dostat se na výsluní. Po tom tady toužíme všichni. Na tenhle závod už čekám tři roky, ale přijde mi, jako by to bylo včera, kdy mi o ní trenér říkal. Já jen kroutila hlavou a myslela si svoje. To jsem ještě byla ta nesmělá holka, která si nedokázala přiznat, že může být v něčem dobrá. Nejlepší... Musí to vyjít, tohle musí vyjít!

Moje oči se znovu nervózně podívaly nahoru. Jako tenkrát. Ale dnes už tam nestála učitelka Machová se svojí píšťalkou. Tenkrát mě mohla okřiknout, kolikrát jen chtěla, ale běžet jsem musela. Dnes? Stačí jedna chyba a je po všem. Můj pohled se raději znovu upřel na ruce natažené k zemi. Ta kdysi „vyprahlá poušť“ dnes představuje všechno.

Nohy vystartovaly ještě rychleji, než mozek zaregistroval startovní písknutí. Jediné, co jsem viděla, byly povzbuzující davy lidí za mým cílem, který se najednou přiblížil. Stačí jen natáhnout rukou...

Necítím bolest. Necítím nic. Očima nestihnu ani zamžourat a už se zase unaveně zavírají. Při každém takovém probouzení si uvědomuji, že se něco stalo. Ale nevím co, nevzpomínám si.

Mám hlad...

„Miláčku, tady jsem... tady...“

Až teď se mi povedlo udržet oči otevřené. Všechno je ale prázdné. Slyším jen opakovaný hlas, ale dokážu rozpoznat, že je to mamka. Pomalu si začínám uvědomovat, že se muselo stát něco vážného. Už jsem zažila několik vážnějších zranění, někdy jsem si i pár dní poležela na dětském, ale ona za mnou nikdy nepřišla. Vždycky čekala doma a vítala mě se stále opakovanou větou: „Že se na to nevykašleš...“

„Mami? Co se stalo? Co závod?“ To bylo to jediné, na co jsem myslela.

„Upadla jsi, miláčku, vypadalo to ošklivě, ztratila jsi vědomí,“ šeptala mamka a přitom polykala slzy, „ale nic vážného se nakonec nestalo, je to jen pár škrábanců, za pár dní nás pustí.“

„Takže jsem...“ Na dokončení věty mi ale nezbyly síly. Ještě před posledním zamrknáním jsem stačila ucítit mamčinu ruku na té své. „Všechno bude v pořádku.“

O pár dní později už se všechno zdálo být opravdu v pořádku. Všechny testy, které byly zatím provedeny, dopadly dobře, dokonce mi vzhledem k mé nehodě i pár nedostatků odpustili. Nemohla jsem se dočkat, až mi konečně řeknou, že můžu jít domů. Z mého neúspěchu jsem se oklepala rychle. Bylo mi řečeno, že sezóna ještě zdaleka nekončí a že za moje výsledky by byl šťastný kde jaký sportovec. Už se nemůžu dočkat, až se vrátím zpátky do mého světa.

„Pane doktore, koukejte,“ chlubila jsem se hovězím hamburgerem, který mi rodiče přinesli, „už mám zase chuť jít, víte, co to znamená.“

„Prosím, posaďte se,“ pokynul pan doktor k našim. Na mě se ani nepodíval. Ještě ani nezačal mluvit a mamka už začala posmrkovat. Myslela si, že si toho nevšímnu, když si zakryje obličej velkým šátkem. Táta jí jen vzal ruku, přitisknul ji k té své a podíval se na mě. Tenhle pohled neznám. Nevím, co si myslí. Nevím, co si mám myslet, nad čím přemýšlet. Jen přisunu tenkou bílou deku až ke krku a zavřu oči.

Otevřu oči. Nevidím nic. Pronikavé sluneční paprsky mi zabraňují se znovu zorientovat. Ale netrvá to dlouho, už zase cítím pevnou půdu pod nohama. Už si ani nepamatuji, kdy jsem se takhle cítila naposledy. Možná před tím osudným písknutím, které mi změnilo celý život. Změnilo. Bohužel jinak, než jsem chtěla.

Je horko. Ani nemůžu popadnout dech. Projedu si rukou přes čelo až k vlasům a ucítím, jak se kapičky studeného potu rozetřely po dlaních. Tak, jako po každém závodě.

„Nebojte se, bude dál žít život jako každá mladá holka. Bude v pořádku. Musí se jenom vyhýbat konfliktům a stresovým situacím, to by jí neudělalo dobře.“

Lesní pěšinka za rybníkem začíná být užší a strmější. Nohy mi ujíždějí a musím zatnout, abych se udržela. Až teprve teď si uvědomuji, jak mi ta každodenní bolest celého těla chybí. Nevydržím bez ní.

„Je tu ale jeden problém...“

Zvládla jsem to. Ani jsem nespádla. Najednou se ocitám na začátku vyšlapané travnaté cesty, která se v dálce rozšiřuje a až skoro v nedohlednu se ztrácí v rozlehlé louce. Moje oko nemůže dohlédnout konce.

„Jakákoliv větší fyzická zátěž je velice nebezpečná. Srdce je poškozené a tohle by nezvládlo. Nadále pokračovat v závodění je opravdu riskantní. K selhání může dojít kdykoliv...“

Moje nohy, které byly ještě před chvílí plné energie, najednou zdřevněly, jako by tušily, že je čeká něco, co nejsou schopny zvládnout. V duchu jsem musela začít myslet na to, že stačí jeden běh a už nikdy nebudu muset ten stres zažívat znovu. Moje oči se nervózně podívaly nahoru. V dálce jsem neviděla davy povzbuzujících lidí. Neviděla jsem ani tu vytouženou červenou čáru, která pro mě znamenala všechno. Viděla jsem vyprahlou poušť bez jasného obzoru.

Můj pohled se znovu upřel na ruce natažené k zemi.

Necítím bolest. Cítím naději.

Kateřina Richterová

„Jdi za svým snem...“ ?

Je léto, teplota šplhá ke třicítce a já, uplakaná a bezmocná, odcházím z nemocnice, kde leží moje babička po autohavárii, kterou zavinil bezohledný řidič.

Jipka, jak se říká jednotce intenzivní péče, byla pro mne nedostupná. Moje máma s napětím čekala, zda babiččino zranění nezanechá trvalé následky a verdikt se měla dozvědět za týden, kdy ji odpojí od dýchacích přístrojů.

Moje babička je vzácná žena, kdykoliv ji potřebuji, hned je mi k dispozici, i když bydlí v jiném městě než já. Od malička mě vedla k lásce k životu, umění a ke zvířatům. Dlouhé hodiny dovedla vyprávět o svém dětství, které bylo krásné a plné neskutečných zážitků. Pohádky si dovedla vymýšlet a já se těm jejím "pomateným skřítkům" hrozně smála. Zkrátka, je to moje zlatá babička, o kterou se tolik bojím. Často jsme si povídaly o tom, kam bychom se chtěly za památkami do světa podívat. Koncem srpna jsme spolu plánovaly zájezd do vysněné Paříže, po které tolik toužila. Už jsme se viděly na Eiffelově věži, v katedrále Notre-Dame, na procházce po slavné Champ-Elyseés... Je to její sen, vidět vše živě. Zatím o památkách jen četla a sledovala v televizi. Tolik toužila cestovat a plnit si své sny. Pro starosti a péči o nemocného dědečka si cestu do zahraničí nemohla dovolit. Stále přemýšlím o tom, jak to s ní dopadne, a únavou se mi klíží oči.

Najednou je všude naprosté ticho. Lékaři v bílých pláštích zhasínají na chodbě světlo a já v té tmě hledám dveře, které vedou do jejího pokoje. Chci je otevřít, ale jsou zamčené. Zkousím další, tápu ve tmě a najednou se přede mnou objeví ona. V krásných růžových šatech, s bílým šátkem kolem krku a v ruce drží kufr. "Tak jedem", vykřikla! Vtom mě někdo probouzí. Vstávej, jedeme do nemocnice za babičkou". Krve by se ve mně nedořezal. „Co je s ní?“ ptám se a už myslím na nejhorší. „Neboj, babička bude v pořádku - zrovna mi telefonovali z nemocnice“. Okamžitě jsem v koupelně, rychle oblékám legíny a triko, ještě sahám po mobilu a vyrážíme.

To čekání na primáře, který nám měl povolit návštěvu, je nekonečné, ale dočkali jsme se a pomaličku vklouzli do pokoje, kde dýchací přístroje byly v pohotovosti, ale babička se na nás usmála a první, co bylo, řekla: „Sny se mají plnit, že Dominko“. Tím naznačila, že ten sen o zhlédnutí tolik vysněné Paříže se stane skutečností.

Lidé, kteří se vzdávají svých snů, jsou v životě ochuzeni, neboť: " Život je jako kniha. Hlupák ji jen prolisťuje, ale moudrý ji čte, protože ví, že ji může číst jenom jednou.

Dominika Ševčíková

Tohle se nemělo stát

Jako každé ráno po snídani sedím ve svém vrzajícím, starém křesle v pokoji. Při pohledu z okna si denně všímám ustaraných, ustavičně někam pospíchajících, ale i šťastných a života si užívajících lidí. Zamilované páry vedoucí se za ruce, mladé maminky s jejich roztomilými ratolestmi nebo prostě jen lidé, kteří se radují z každé maličkosti. Nic takového už neznám. Vše to jsou pouze vzpomínky. „Ach, jak krásné to bylo a ještě krásnější mohlo být,“ říkávám si snad každý den.

Psal se rok 1962. Bylo to v červenci o letních prázdninách. Mně a mým kamarádkám bylo sladkých sedmnáct let. Tohle léto jsme si vážně užívaly. Každý den jsme se chodily koupat na místní koupaliště, jezdily na kolách na výlety nebo se jen tak poflakovaly po městě. Byla sobota ráno. Slunce se na nás už od časného rána smálo, ptáci venku zpívali, ukázkový letní den jako z učebnice. S kamarádkami Kamilou a Janou jsme chtěly jít opět na koupaliště, jelikož bylo opravdu velké horko. „Evo, dneska k nám do města přijela pout,“ oznámila mi maminka po obědě. „Mami, na to jsem už trochu velká, nemyslíš?“ zasmála jsem se. S holkami jsme měly sraz ve dvě hodiny na náměstí. Rychle jsem si sbalila plavky, ručník a utíkala. Když jsem doběhla na náměstí, všude stály stánky s cukrovou vatou a sladkostmi, střelnice s krásnými papírovými růžemi a houpačky. Nestačila jsem žasnout. „Ahoj Evo!“ volají na mě z dále holky. Když přijdu k nim blíže, vidím jejich rozzářené obličeje. Z poutě byly snad víc nadšené než já. Všechny jsme se shodly, že na koupaliště dnes nepůjdeme a raději strávíme den na houpačkách a kolotočích. Jako když jsme byly malé. Pořád v našem nitru jsou děti. Věci jsme si daly k Janě domů, která bydlela hned u náměstí, a hurá bavit se.

„Cukrová vata, jdeme!“ křičí s nadšením Kamila. Všechny jsme si koupily cukrovou vatu, zapily to pomerančovou limonádou a teď konečně na houpačky. Když jsme si šly zaplatit dalších pět minut na houpačkách, ve frontě nás sprostě předběhla parta kluků. „Hej, co to jako děláte?“ spustila Jana. „Do toho ti nic není,“ odpověděl s posměchem jeden z nich. V tu chvíli se strhla velká hádka. Já se hádat nechtěla, tak jsem raději mlčela. Všimla jsem si, že jeden z té klučičí party se do hádky také nezapojoval. Vypadal jako typický frajírek té doby. Hnědé zvonové kalhoty, kostkovaná košile s límečkem a blond rozčuchané vlasy. Vlastně, docela se mi líbil. „Tohle nemá cenu, jdeme radši na další cukrovou vatu,“ zavelela Janča. Koupily jsme si ji a procházely se po náměstí. Janče ležela v žaludku pořád ta parta kluků. Nemohla se uklidnit a přestat na ně myslet. Upřímně, taky mi pořád v hlavě ležel jeden z nich. Holky dostaly žízeň a šly si koupit pití. Mě už docela bolely nohy, tak jsem si sedla na nedalekou lavičku a čekala na ně.

Najednou vidím, jak ke mně přichází ten blondatý kluk. Na jednu stranu jsem byla ráda, že ho vidím. Na stranu druhou jsem měla strach a trému, nechápala jsem, co mi chce. „Ahoj, můžu si přisednout?“ zeptal se mě. „Jasně,“ odpověděla jsem nervózně. Jmenuje se Adam Pospíšil a přišel se mi omluvit za kluky. Byl strašně milý a přátelský. Pak už se objevily holky. Adam se omluvil také jim a jako omluvu nás všechny pozval na houpačky. Jana s Kamilou si všimly, že se mi Adam líbí. „No, my už pospícháme domů, ale jděte na houpačky alespoň vy dva,“ řekla s úsměvem Kamča. Nejdříve jsem nechtěla, ale pak jsem souhlasila. Šli jsme tedy na houpačky a potom mě Adam pozval na limonádu. „Už budu muset jít domů, je dost pozdě,“ řekla jsem Adamovi. Nic neříkal a šel směrem ke střelnici. „Co to dělá proboha,“ myslela jsem si. Přinesl mi krásnou červenou růži a řekl: „Teď už můžeš jít domů, doprovodím tě.“ Byl to opravdu krásný večer. Moc jsme si ho užili. Adam je taky skvělý kluk, jsem moc ráda, že jsme se poznali. Na další den jsme se domluvili, že zajdeme spolu na koupaliště. Byl to další úžasný den. Takhle se to opakovalo pořád a pořád dokola. Chodili jsme každý den ven na procházky, koupat se, nebo do kina. S Adamem jsme si opravdu skvěle ve všem rozuměli. Hlavně mi s ním bylo moc dobře a cítila jsem se opravdu šťastná. Staly se z nás víc, než jen kamarádi. Holkám můžu jedině poděkovat. Hlavně Janě, že tu hádku na pouti začala. Nebýt tehdy té hádky, kluci by si nás nevšimli a my dva se nikdy nepoznali.

Po nějaké době vztahu mi Adam oznámil, že by mě rád seznámil s rodiči. Nejdříve jsem z toho nebyla moc nadšená. Jsem velký trémista a tohle jsem ještě nikdy nezažila, takže mě z toho přepadl dost velký strach. „Moji rodiče jsou fajn a už se moc těší, až tě poznají,“ řekl mi utěšujícím hlasem Adam. „Tak dobře,“ souhlasila jsem. Ostatně, také bych mohla Adama seznámit i s mými rodiči. Sami mi to už několikrát navrhovali, ale já myslela, že je na to ještě dost času. No co, jednou to přijít muselo. Adamovi rodiče mě tedy pozvali na oběd. Byla jsem tak nervózní, že jsem ten oběd do sebe málem nenasoukala. Pospíšilovi byli ale opravdu moc milí a hodní. Stresovala jsem se úplně zbytečně. O týden později se to celé opakovalo u mých rodičů. Rodiče měli z Adama opravdu velkou radost. Sama jsem to nečekala a byla překvapená.

Trvalo to týdny, měsíce, roky. Čas plynul jako z vody. Bylo nám dvacet let a pořád jsme byli do sebe šíleně zamilovaní. Oba jsme už měli po škole. Já pracovala jako kadeřnice a Adam v jedné továrně jako dělník. Jeho velkým koníčkem byli motorky. Neustále nějaké opravoval, směňoval je zase za jiné a hlavně po večerech jezdil na vyjížďky po okolí. Samozřejmě jsem se vždy o něj bála, ale věděla jsem, že Adam je opatrný. Nedopustil by, aby se stalo nějaké neštěstí. Mezi námi dvěma to byl už opravdový dospělácký vztah, žádná dětská láska. Vše jsme prožívali společně. Jak ty krásné věci, tak i ty smutné. Každé léto jsme se chodili koupat na koupaliště a k rybníkům v okolí. Pokaždé, když k nám do města opět zavítala pouť, chodili jsme blbnout na houpačky jako malé děti. Na místo, kde to vše mezi námi začalo. Také jsme neustále jezdili na kolech po okolí. V zimě zase Adam vždy vzal svého malého bratra Martina a šli jsme všichni společně sáňkovat. Nebo romantické, večerní procházky zasněženým městem. „Už se nemůžu dočkat, až se vezmeme a budeme mít děti,“ říkala jsem Adamovi každý den. O mých svatebních šatech sním už od dětství. Nebo o tom, jak budou vypadat moje děti. Modré nebo zelené oči, hnědé nebo blond vlasy. Zbožňuji malé děti a hrát si s nimi. Jsem takový mateřský typ. Už od mala jsem se starala o různé panenky. Potom, když se tetě narodila malá Adélka, celé dny jsem ji mohla vozit v kočárku a starat se o ní. Také jsem si vždy přála mít mladšího sourozence, o kterého bych se mohla starat. Učit ho, co je správné a co ne. To se mi ale bohužel nikdy nepoštěstilo. Teď se můžu už jen těšit na naše společné děti s Adamem. Naše děti budou ty nejkrásnější a nejroztomilejší na světě. Bylo nám spolu opravdu krásně. Věděla jsem, že Adam je ten pravý a jediný muž pro mě. Jak už jsem ale zmínila, nebylo pořád jenom veselo. Jednoho zimního večera Adamův tatínek onemocněl. V nemocnici zjistili, že má zápal plic. Byl to už starší pán a nemoc byla bohužel silnější. Zemřel. Adam to nesl opravdu těžce. Všichni jsme z toho neštěstí byli hodně zarmoucení. Tehdy jsem byla Adamovi největší oporou. Společně jsme to ale překonali a život šel dál.

Asi po půl roce přišel Adam s nápadem. Pořád jsme bydleli u rodičů a Adam zase se svojí maminkou. „Nechtěla bys bydlet s námi?“ zeptal se mě jednoho letního dne. Nechtěl maminku nechávat v domě samotnou a navíc mají větší dům, než my. „Nebude to ale vadit tvój mamince?“ zeptala jsem se s obavami. „Vůbec ne, moc by si to přála,“ odpověděl Adam. Moji rodiče také souhlasili a do týdne jsem byla přestěhovaná. Konečně jsme byli pořád spolu. Každý den, od rána do večera. Jednou mě přepadla nějaká chřipka a musela jsem zůstat doma v posteli. Adam byl ráno trochu nervózní a ani semnou moc nemluvil. Potom normálně odešel do práce. „Asi má jen špatný den,“ řekla jsem si a šla zase spát. Najednou jsem procitla. Něco mi přejíždělo po vlasech sem a tam. Otočila jsem se a u postele klečel Adam. Byli totiž už tři hodiny a já prospala celý den. Adam se jen usmíval a něžně se na mě díval. Pak jsem si všimla, že v ruce drží červenou, ve tvaru srdce, saténovou krabičku. Posadila jsem se na posteli a zeptala se: „Co to je?“ Adam krabičku otevřel a řekl: „Vezmeš si mě?“ V krabičce byl nádherný zlatý prstýnek. „Ano, vezmu,“ odpověděla jsem celá dojatá se slzami v očích. Byl to ten nejkrásnější den v mém životě.

Po nějaké době jsme začali svatbu plánovat. Místo konání svatby, hostina, počet hostů, svatební šaty. Bylo kolem toho tolik vyřizování, ale i přesto jsme se všichni strašně moc těšili. Shodli jsme se, že svatbu uděláme v létě v místním kostele. Oba jsme křesťané a také to bylo přání Adamovy maminky. Hostina bude ve vedlejší vesnici v kulturním domě. Bydlí tady moje teta, která nám to domluvila se starostou obce. Je to tam velké a všude okolo je krásná příroda. Jak bude hostina vypadat, nechal Adam zcela na mě. Miluji levandulovou barvu. Levandulové ubrusy, origami z ubrousků, kamínky posypané

po stolech a záclony z třpytivých nití. Bude to přenádherná svatba. Na počtu hostů jsme proseděli několik večerů. Jelikož to bude finančně dost náročné, museli jsme to dost omezit. V každém případě jsme ale na svojí svatbě musela mít moje nejlepší kamarádky Janu a Kamilu, které mi mimochodem jdou za družičky. Cukroví a koláčky budou péct naše milované babičky. Teď už zbývalo jen ošacení. Jak už jsem říkala, o mých svatebních šatech sním od dětství. Korzet prošíváný třpytivými kamínky, velká nadýchaná sukně s dlouho vlečkou, závoj a korunka jako pro princeznu. S maminkou jsme prošly všechny obchody a půjčovny ve městě. Žádné takové šaty nikde neměli. Byla jediná možnost. Šaty si nechat ušít. Věděla jsem, že to bude moc drahé, tak jsem si chtěla vybrat jiné šaty. „S tatínkem máme ještě něco navíc našetřeno, bude to akorát stačit,“ řekla mi maminka. „To nemůžu v žádném případě přijmout mami,“ odmítla jsem. Máma byla ale strašně tvrdohlavá a nenechala si to rozmluvit. Chtěla, abych měla dokonalou svatbu podle mých snů. Měla jsem ty nejhodnější rodiče. Ještě ten den jsme zašly ke švadleně a šaty nechaly ušít. Když jsme kupovali ještě nějaké drobnosti na hostinu, přišly jsme náhodou do oddělení, kde byly samé kočárky, oblečky a nejrůznější výbava pro miminka. Nemohla jsem se vynadávat na všechny ty krásné a roztomilé věci. „Chtěla by si semnou mít už dítě?“ pošeptal mi Adam do ucha. „Ano, strašně moc,“ odpověděla jsem mu. Jen se na mě krásně usmál a dál už nic neříkal. V ten okamžik jsem věděla, že to každou chvíli přijde a já budu konečně maminkou. Byla jsem nesmírně šťastná. Moje životní sny se začaly konečně naplňovat.

Jako vždy, Adam se jel projet večer na motorce. Snažila jsem se ho přemluvit, aby ten večer nikam najezdil a zůstal semnou doma. Ani nevím, proč jsem tolik chtěla, aby nikam najezdil. Motorky byly ale součást Adama a miloval je. Nemohla jsem mu v tom bránit. „Za chvíli se vrátím, slibuji,“ řekl mi a odjel. Trvalo to hodinu a Adam pořád nikde. Začínala jsem být nervózní. Šla jsem dolů k Adamově mamince, abych nebyla nahoře sama a nemyslela tolik na to. Po asi další hodině někdo zvonil. „Konečně je tady!“ vyskočila jsem s radostí. Věděla jsem, že Adam má klíče, ale i přesto jsem věřila, že je to on. Po otevření dveří jsem celá strnula. Po celém těle mi naskákala husí kůže a oblil mě studený pot. Byla to policie. Adam měl nehodu na motorce. V zatáčce se srazil s protijedoucím autem. Hned ho odvezli do nemocnice. Pan policista byl tak hodný, že mě a Adamovu babičku zavezl hned za ním. Když jsme tam přišly, řekli nám, že Adama operují a musíme počkat. Trvalo to strašně moc hodin. Obě s maminkou jsme seděly na chodbě, držely se za ruce, plakaly a vzájemně se utěšovaly. Měla jsem tak velký strach. Vždyť nemůže zemřít. Je to má životní láska. Co bych si bez něj počala. Po mnoho hodinách vyšel konečně doktor z operačního sálu. Už z jeho výrazu v obličeji jsem věděla, že nám neřekne dobré zprávy. Přišel Adam o ruku, nebo snad o nohu? Bude navždy připoután na vozíčku? Hlavou se mi honilo milion strašlivých myšlenek. Když už byl pan doktor u nás, podíval se do země a pak zase na nás, povzdechl a řekl: „Je mi to moc líto, nešel už zachránit.“ V ten moment můj život skončil. Zemřela jsem společně s Adamem. Snad ani nemusím popisovat, jak strašné to pro nás pro všechny bylo. Místo svatby se konal pohřeb. Tohle se prostě nemělo stát. Po pár letech od pohřbu mi všichni pořád dokola říkali, abych se konečně přestala trápit a znova se zamilovala. Věděla jsem, že Adam by si to taky přál. To ale nešlo. Nikdo ani trochu netušil, jak mi je. Adam byl a navždy bude moje životní láska.

A jak je to se mnou dnes po mnoha letech? Dnes sedím ve svém pokoji, v penzionu pro seniory a každý den už jen přežívám. Moji rodiče už dávno zemřeli. Já se už nikdy nezamilovala, takže nemám ani děti. Zůstala jsem úplně sama. Být s Adamem navždy, vzít si ho za muže a mít s ním děti, to byly moje sny. S jeho smrtí ale můj život skončil. Tím jsem se vzdala i svých snů. Možná jsem měla poslechnout kamarádky a znova se zamilovat. Teď jsem mohla mít muže, tři krásné děti a šest překrásných vnoučat. Už to ale bohužel nikdo nezmění.

Dominika Obořilová

Závěrem

Na číse se podíleli:

Lucie Pinková
Barbora Sotolářová
Martina Moresová
Lucie Bébarová
Veronika Sodomová
Kateřina Richterová
Dominika Ševčíková
Dominika Obořilová
Jaroslav Horáček
Věra Kubaláková

Běh srdcem: